

Události - jejich vztahy

Některé události jsou „jednoduché“; jinak by nebylo událostí složitých (takto argumentoval Leibniz na počátku své Monadologie). Musíme se tedy tázat, jaké vztahy panují mezi událostmi, zejména pak jaké musí panovat, aby mohly vzniknout takové složité události. Je totiž zřejmé, že žádná složitá událost nemůže vzniknout jen tak, že se řada jednoduchých událostí jen tak vedle sebe (tj. v prostorové i časové blízkosti) prostě vyskytne (jen tak nahodile), aby teprve poté, tj. dodatečně, na sebe začaly reagovat. Ovšem i případ takového „nahodilého“ výskytu je třeba dobře uvážit, a to především proto, že předem nevíme, do jaké míry máme právo jakousi „nahodilost“ vůbec předpokládat, a zejména jaký smysl tomuto slovu máme v různých situacích dávat (např. je otázkou, zda můžeme předpokládat nějakou „nahodilost“ v plném smyslu a co by to znamenalo, anebo zda musíme vždycky upřesňovat, o jakou „nahodilost“ jde a v jakém smyslu a rozsahu, ve vztahu k čemu a v jakém ohledu, tedy zda nahodilost není zásadně jen relativní). V každém případě musíme počítat s tím, že události jsou schopny na sebe navzájem reagovat, a to v závislosti na vzájemné vzdálenosti v čase a v prostoru (to znamená, že úroveň a kvalita jejich schopnosti se s rostoucí vzdáleností snižuje, a ovšem navíc je omezena příslušným jejich prahem vnímavosti).

(Písek, 070402-1.)